



SPROOKJE

VAN DE PRINS OP DE WITTE BAL

Heel lang geleden in een kikkerlandje hier ver vandaan werd eens een lief klein babyprinsesje geboren, Amalia was haar naam. Nu moet je weten dat Amalia, zoals ze door haar onderdanen liefkozend werd genoemd, geen gewoon babyprinsesje was.

Ze had prachtige haren zo blond als zonnestralen. En als de zon achter de wolken vandaan kwam en haar schijnsel op Amalia's haren wierp, fonkelde haar als duizend diamanten en verblindde iedereen die ernaar keek. Maar niet alleen haar haren waren van een oogverblindende schoonheid, alles aan haar was prachtig, behalve haar ogen. Nou ja, die waren ook prachtig hoor, het waren twee schitterende reebruine kijkers die vrolijk en nieuwsgierig de wereld inkeken, alleen... ze keken allebei een andere kant op. Jawel, ons prinsesje was zo scheel als een kanariepietje! Alle doktoren uit het hele land waren al bij het hof langsgekomen om de ogen van ons prinsesje te genezen, maar wat ze ook probeerden, het mocht niet baten.

Gelukkig groeide het meisje op in een warm en knus koninklijk nestje. De koning en de koningin waren de koning te rijk met hun vrolijke schele meid die onbezorgd door haar leventje huppelde. En zoals alle broertjes doen, werd ze natuurlijk wel eens door de twee prinsjes geplaagd, maar dan plaagde ze gewoon terug of haalde ze hun spaarpot leeg en deelde ze het geld uit aan de arme kindertjes in het land, zodat die naar de kermis konden. Maar niemand trok zich ooit iets aan van haar scheve kijkers. En dat kwam omdat ze zo'n lief hartje had.

Maar nu moet je niet denken dat ze alleen maar lief was hoor! Neehee, ze was een dametje dat precies wist wat ze wilde en als iemand haar wilde tegenhouden, dan moesten er eerst tien paarden worden opgetrommeld. Die werden speciaal voor dat doel op stal gehouden, en niet voor niets, want ze moesten regelmatig uitrukken om onze Amalia in een andere richting te bewegen. Maar er was een dag dat ze de kleine meid niet konden verhinderen om met haar rugzakje de wijde wereld in te trekken. Gelukkig was ze snel weer terug, want thuis was het toch wel het fijnst.

Maar alle kleine meisjes worden groot, dus ook de kleine Amalia. Ze was uitgegroeid tot een kittige dame die niet bang was om de handjes uit haar zijden mouwen te steken. En een heleboel knappe edellieden, ridders en prinsen kwamen langs het hof van de koning om de hand van zijn dochter te vragen. Het was al maanden een drukte van jewelste in de paleistuin, maar hoeveel schone jongelieden zich ook aandienden, er was er niet eentje bij die het hart van de prinses kon winnen.

Op een goede dag, toen Amalia in haar eentje (even weg van alle drukte) een wandelingetje maakte aan de rand van de paleistuin, zag ze plotseling aan de andere kant van de gracht iets bewegen. Toen ze beter keek, zag ze dat het een schone jongeheer was die zich bovenop een glimmende witte bal bevond. Dat wil zeggen, hij stond op de bal terwijl hij zich al springend een weg baande naar de paleispoort, zijn lange blonde manen wapperend in de wind.

Zoiets bijzonder had ze in haar leven nog niet gezien en natuurlijk moest ze daar, nieuwsgierig als ze was, het hare van weten. Ze nam haar zilveren schoentjes in haar hand, pakte haar zeven rokken bij elkaar en rende zo hard ze kon met de vreemdeling aan de andere kant van de gracht mee. Deze had niets in de gaten en wipte doelbewust en vastberaden met de bal aan zijn voeten naar de ingang van de paleistuin. En wat er toen gebeurde, daar praten de mensen nog over tot op de dag van vandaag.

Op het moment dat Amalia hijgend aan de poort stond te wachten op de prins op de witte bal en deze nietsvermoedend zijn entree maakte in de paleistuin, gebeurde er iets wonderlijks. Hun blikken raakten elkaar en..... ploioioioioing.....daar vlogen Amalia's bruine kijkers naar de plek waar ze hoorden! Maar dat was nog niet alles! De blonde prins viel pardoes van zijn bal regelrecht in de armen van onze prachtige prinses! Hun geluk kon niet meer op. Amalia had de man van haar dromen gevonden en was verlost van haar scheve blik. Haar prins (hoe hij heette joost mag het weten) was verlost van de plakbal aan zijn voeten en had de vrouw van zijn leven ontmoet. En... hij kon eindelijk doen wat hij het liefste deed en dat was voetballen. De volgende dag trouwden ze en stond het ganse land op zijn kop. Alle onderdanen vierden feest als nooit tevoren. En Amalia en haar prins leefden nog lang en gelukkig.

EINDE